

Carina Burman, *Babylons gator*. Ett Londonmysterium, Albert Bonniers förlag.

- ”Jag är en av er största beundrare!” , sa mannen,
Mitt hjärta smalt. Inget kan vinna ett författarhjärta så lätt som billiga komplimanger.”

I romanen; *Babylons gator*, gör den egensinniga svenska författarinnan Euthanasia Bondeson en effektfull entré i Londons övre och undre världar år 1851. Den beundran hon väcker måste hon dela med sin egen författare; Carina Burman. Det är en högst älskvärd, lekfull och äventyrlig berättelse hon vävt samman kring en tänkt (?) författare och huvudperson. I en slutanmärkning till boken behandlar Carina Burman sin romanfigur som en verklig, då existerande, författare. Själv anar jag Emelie Flygare-Carlén, bakom Euthanasias gestalt. Den slutsatsen drar jag med hjälp av glimtarna från det manuskript bokens huvudperson plitar på under det att hon själv löser ett mysterium.

Författaren med det märkliga, men i sammanhanget så träffande, namnet Euthanasia blir snart indragen i intriger av mord och märkliga försvinnande. Tillsammans med en walesisk polisinspektör tar hon sig an uppgiften att lösa mysteriet. Euthanasias sällskapsdam är nämligen en av de försvunna. Detta är således en kriminalroman, men med en alldeles egen stil och karaktär.

Carina Burman har en särskild förmåga att fånga äldre tiders kulturpersonligheter och deras språk. *Babylons gator* har en tydlig atmosfär av 1800-talsroman. Samtidigt finns det en lekfullhet i språket som är hämtad från en annan tid. Romanens karaktärer har även de en komplexitet som inte riktigt låter sig ses i ljuset av den tidens vanligaste litteratur. Ingenting är riktigt vad det utger sig för att vara i denna roman. Detta är Carina Burman förklädd i 1800-talsdräkt som stiger iland i ett myllrande London, där Världsutställningen just äger rum. Man blir helt enkelt glad och vederkvickt av att läsa denna spänstiga kriminalroman. Språket är, som vanligt, elegant och fritt flödande i skenbar enkelhet. Inget är som sagt vad det ger sig ut för att vara. Euthanasias promenadkäpp är en dold värja som hon utan minsta tvekan riktar mot skurkarna. Carina Burman lyckas också med både ett och annat stick mot fördomar och trångsynthet, vilka då som nu kan lägga sig likt en tung londondimma över det sociala livet. Det är mycket denna öppenhet som skapar den friska stämningen i romanen.

Så Carina Burman har gjort det igen. Men vem trodde något annat? Må så vara en billig komplement.

Jakob Carlander